

A Fővárosi Ítéltábla Dr. Balogh Krisztina pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, az Országos Bírósági Hivatal Elnöki Titkárság Jogi Képviseleti Osztály (ügyintéző: dr. Földesi Margit) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Balassagyarmati Törvényszék 2012. december 7. napján meghozott 21.P.20.971/2011/43. számú ítélete ellen a felperes részéről 44. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és annak Pf/5. sorszámú kiegészítése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperes teljes mértékben pervesztes, pártfogó ügyvédjének díját és a fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a **d.-i** 917 hrsz.-ú ingatlan 1100/2327 részének a tulajdonosa, a szomszédos 918/2 hrsz.-ú ingatlan a **D.** Községi Önkormányzat tulajdonában állt. A felperes volt házastársa az önkormányzat tulajdonában álló ingatlan 1200 m² területére 1989. június 1-től 1994. május 31-ig terjedő határozott időre szóló bérleti szerződést kötött. A bérelt területen és a 917 hrsz.-ú ingatlanon kempinget üzemeltetett, és OTP kölcsön igénybevételével vizesblokkot létesített.

A felperes és testvére, **B.Z.** 1992 júliusában megállapodtak abban, hogy a 917 hrsz.-ú ingatlanból a felperes tulajdonában álló részt testvére 3.500.000 forint vételár ellenében megvásárolja és átvállalja az OTP tartozást. A vevő a vételárat kifizette, a jogügylet írásba foglalására azonban nem került sor. A vevő 1992 júliusában az ingatlan birtokába lépett és a bérelt ingatlanrészt is használatba vette. Az I. rendű alperes volt házastársa 1992. november 30-ai nyilatkozatával bérleti jogáról a vevő javára lemondott. Ettől kezdve a vevő üzemeltette a kempinget, teljesítette a bérleti díjakat és a kölcsönre 100.000 forintot fizetett ki. A bérleti szerződés lejártával a bérelt ingatlanrész visszakerült az önkormányzat birtokába. A felperes volt házastársa a felperes testvéreire engedményezte a vizesblokk létesítésével kapcsolatos, az önkormányzattal szembeni követelését. Az önkormányzat 1997. július 11-én 2.478.849 forintot fizetett ki a felperes testvéreinek. Az 1994. szeptember 26-i engedményezéskor a testvérek között nem történt meg az elszámolás, és a 917 hrsz.-ú ingatlan birtokba adásáról sem állapodtak meg. Az ingatlan 2001. május 31-én került a felperes birtokába.

A felperes testvére a 2001. július 24-én előterjesztett keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperessel, azaz a jelen per felperesével létrejött adásvételi szerződés alapján a **d.-i** 917 hrsz.-ú ingatlan 1100/2327 tulajdoni hányadát adásvétel jogcímén megszerezte. A **Sz.-i** Városi Bíróság a **ügyszámú** ítéletével a keresetet elutasította, az eredeti állapot helyreállítása körében az I. rendű alperest kötelezte a felvett vételár és annak kamatai visszafizetésére. Az ítélet elleni fellebbezésében az I. rendű alperes marasztalásának mellőzését kérte. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság

ellenkérelmét nem tartalma szerint bírálta el, és nem tájékoztatta a beszámítás, illetve a viszontkereset előterjesztésének lehetőségéről. A **P.** Bíróság mint másodfokú bíróság a **ügyszámú** végzésével az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét hatályon kívül helyezte, és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Az új eljárásban a jelen per felperese I. rendű alperesként elsődlegesen a felperes által kifizetett vételár és OTP tartozás elévülésére hivatkozott, másodlagosan a felperes teljesítését 3.500.000 forintban elismerte, de kérte a vizesblokk létesítésével kapcsolatban felvett és rá engedményezett 2.478.849 forint elszámolását. Az 1.121.151 forint különbözettel szemben beszámítási kifogásként használati díj igényét érvényesítette, és 1.578.849 forint használati díj megfizetésére viszontkeresettel kérte a felperes kötelezését. A per felperese 2.478.849 forint erejéig a beszámítási igényt elismerte, a használati díj követelést vitatta.

A **Sz.-i** Városi Bíróság a megismételt eljárásban hozott **ügyszámú** ítéletével az I. rendű alperest 684.073 forint tőke, és ennek 2005. április 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkori költségvetési törvényben meghatározott kamata megfizetésére kötelezte, a meghaladó viszontkeresetet elutasította. Indokolásában kifejtette, hogy az érvénytelen adásvételi szerződés folytán a Ptk. 237. § (1) bekezdése alapján a szerződéskötés előtt fennállt helyzetet kell visszaállítani, a szolgáltatások kölcsönösen visszajárnak. A jelen per felperesének elévülési kifogását alaptalannak ítélte, fizetési kötelezettségét akként állapította meg, hogy a 3.856.812 forint összegű tartozásába beszámította az öt megillető 3.172.739 forint követelést.

A jelen per felperese az ítélet elleni fellebbezésében a kereset elutasítását, elsődlegesen 2.700.000 forint és kamatai, másodlagosan 1.578.884 forint és kamatai megfizetése iránti viszontkeresetének megfelelő döntés meghozatalát kérte.

A **P.** Bíróság mint másodfokú bíróság a **ügyszámú** ítéletével a jelen per felperesét terhelő marasztalás összegét 5.895.412 forintra felemelte, amely után a fizetendő kamat mértéke minden naptári félév teljes idejére az érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat. Indokai szerint a felperesi szolgáltatás 3.600.000 forint összegéből kiindulva, a helyes kamatszámítás elvégzése eredményeként 1997. július 11-én az I. rendű alperesnek 3.600.000 forint tőke és 3.420.000 forint kamattartozása állt fenn. A felperes által felvett 2.478.849 forintot a Ptk. 293. §-a szerint a kamattartozásra kell elszámolni, ennek eredményeként 941.151 forint az I. rendű alperes kamattartozása. 1997. július 11-től 2005. március 31-ig tartó elszámolási időszakban kamat csak a 3.600.000 forint tőke után számolandó el, összesen 4.527.000 forint összegben. Az elszámolási időszak végén az I. rendű alperes tartozása 3.600.000 forint tőke, az 1997. július 11-ig meg nem térült 941.151 forint kamat és 1997. július 11-től járó 4.527.000 forint kamat összesen 9.068.151 forint. Ebbe beszámítva a felperes 3.172.739 forint használati díjtartozását az I. rendű alperes fizetési kötelezettsége 5.895.419 forint, az ezután járó kamat törvényes mértéke pedig a 2002. évi XXXVI. törvénnyel módosított Ptk. 301. §-án alapul.

A jogerős ítélet ellen az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A jogerős ítélet jogszabálysértését abban jelölte meg, hogy az eljáró bíróságok megsértették a Pp. 215. §-át, a kereseti kérelmen túlterjeszkedve jogszabálysértően alkalmazták a Ptk. 237. § (1) bekezdésének rendelkezését. A jogerős ítéletben foglalt kamatszámítás számszaki szempontból követhető és helytálló, csak a kiindulási pontja hibás, tehát az, hogy az érvénytelen szerződés esetén a szerződéskötés előtt fennálló helyzetet a bíróságnak hivatalból kell visszaállítani. A kamatfizetés kezdő időpontja és a kamat mértéke tekintetében is megalapozatlan a jogerős ítélet. A másodfokú határozat meghozatalának időpontjában hatályos Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott

kamatmérték csak a 2004. május 1. napját követően kötött szerződésekre alkalmazható.

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság ítéletében a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Indokolásában kifejtette, hogy a szerződés érvényességének megállapítására irányuló kereseti kérelem jogerős elutasítása folytán a felperesnek az I. rendű alperessel szemben már csak pénzkövetelése áll fenn, ami nem évült el, mert a szerződéskötés előtt fennállt helyzet visszaállításának lehetősége csak a tulajdonjog megállapítására irányuló kereset jogerős elutasításával nyílt meg. Az I. rendű alperes a felülvizsgálati kérelemben nem vitatta a jogerős ítélet szerinti kamatszámítás és elszámolás helyességét, ugyanakkor alaptalanul kifogásolta a tőkeösszeg után számított késedelmi kamat mértékét. A késedelmi kamat kárátalány, ami a teljesítés késedelmének jogkövetkezményeként is alkalmazandó. A jogerős ítéletben meghatározott, annak meghozatala időpontjában már hatályos jogszabályoknak megfelelő mértékű kamat megállapítása ezért nem jogszabálysértő.

A jelen per felperese a felülvizsgálati eljárásban hatályában fenntartott jogerős ítélettel szemben több alkalommal terjesztett elő eredménytelen perújítási kérelmet.

A felperes végleges keresetében kérte az alperes kötelezését a Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdésére alapítva, bírósági jogkörben okozott kár megtérítése címén 12.816.297 forint és ennek 2009. december 7. napjától járó késedelmi kamata, a Pp. 2. §-a alapján 2.000.000 forint kár és ennek 2005. április 1. napjától járó kamata, valamint a Ptk. 76. §-ára hivatkozással 100.000 forint nem vagyoni kár megfizetésére. Ez utóbbi kérelem tekintetében közbenső ítélet meghozatalát indítványozta.

A Ptk. 349. §-ára alapított kárigény körében arra hivatkozott, hogy a **Sz.-i Városi Bíróság** tájékoztatási kötelezettségét nem teljesítette, holott jogi képviselő nélkül járt el. Nem tájékoztatta nyilatkozatainak következményeiről, így arról, hogy a havi 25.000 forint használati díjkövetelés fenntartásának következményeként követelése nem éri el az ellenérdekű fél követelésének összegét, és esetleg további fizetési kötelezettsége is keletkezhet. A bíróság eljárásával megsértette a Pp. 7. § (2) bekezdésének rendelkezését, emellett kérelmét nem tartalma szerint bírálta el, és számítási hiba miatt tévesen bírálta el a 25.000 forint használati díjkövetelését. Erre vonatkozó nyilatkozata nélkül indokolatlanul megfelezte a két perbeli ingatlan tekintetében a díj mértékét, holott a felperes kérelme 1994. június 1. napjától a 917 hrsz.-ú ingatlan után is 25.000 forint összegű használati díj megfizetésére irányult. Amennyiben az elsőfokú bíróság számára kétséges volt, hogy a díjkövetelés a két ingatlan vonatkozásában milyen arányban oszlik meg, akkor a szakvéleményben meghatározott használati díjakat kellett volna figyelembe vennie.

A **ügyszámú** perben hozott jogerős ítélet csak az alapper felperesének oldaláról történt számítási hibákat javította ki, a jelen per felperesét érintő számítási hibákat nem korrigálta.

A jogerős ítélet alapján az ellene indult végrehajtási eljárásban munkabére 33%-ára letiltást, majd lakóingatlanára is végrehajtást rendeltek el. A 2009. december 7. napján kelt határozattal tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásból törölték, december 10-én lakóházából kilakoltatták és a 8.000.000 forint becsértékű ingatlanát elárverezték. Kárigénye a 8.000.000 forint értékű ingatlana elvesztéséből, a munkabéréből letiltott 506.548 forintból, a meghaladóan teljesített 200.000 forintból és a még fennálló 4.109.749 forint tartozásból áll. Az összes rendes jogorvoslati lehetőségét kimerítette, de nem tudta megakadályozni az ingatlanra vezetett végrehajtást. Kára tehát rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható.

A Pp. 2. §-a szerint kárigényét arra alapította, hogy a megismételt, a **Sz.-i** Városi Bíróság előtt folyt 4.P.20.095/2003. számú eljárásban a 2004. március 23. napján tartott tárgyaláson kérte az ítélet meghozatalát. Az elsőfokú bíróság a tárgyalást elhalasztotta, a per felperesét kötelezte előkészítő iratának benyújtására. A bíróság hivatalból tűzött ki új határnapot 2005. március 24. napjára. Az ügyben tehát egy évig nem volt tárgyalás, a per elhúzódása okán a felperest 2.000.000 forint kár érte.

A felperes a Ptk. 76. §-ának megsértésére alapított nem vagyoni kárigénye körében arra hivatkozott, hogy az alperes megsértette személyhez fűződő jogait, ezen belül testi épségét, egészségét, becsületét és emberi méltóságát. Az alperes jogellenes magatartása, bírói tévedésen alapuló jogerős ítélete miatt társadalmi megítélése jelentősen csökkent. Önhibáján kívül „bűnös adóssá vált”, becsületét elvesztette. A megalázó végrehajtási cselekmények, a kialakult bizonytalan élethelyzet miatt állandó szorongás és félelem alakult ki benne, pszichoterápiás, illetve pszichiátriai kezelésre szorult 2007 márciusától kezdődően. A lakóházából történt kilakoltatása után egészségi állapota tovább romlott, amely végül 2010 áprilisában öngyilkosságba sodorta.

Az alperes részletesen indokolt ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a felperes teljes mértékben pervesztes, pártfogó ügyvédjének díja a felperes terhére esik, a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli. Indokolásában a Ptk. 349. §-ára alapított igény elbírálásakor vizsgálta a kártérítés speciális, a Ptk. 349. § (1) bekezdése szerinti feltételeit, a rendes jogorvoslati lehetőségek kimerítésének, illetve a kár rendes jogorvoslattal történő elháríthatatlanságának követelményét, valamint a Ptk. 339. § (1) bekezdéséből következő általános feltételeket. A jogellenesség, a bírósági eljárással kapcsolatban keletkezett kár, a kettő közötti okozati összefüggés, és a felróhatóság létét.

Az elsőfokú ítélet okfejtése szerint a jogorvoslati lehetőségek igénybevételével kapcsolatban a felperes formálisan kimerítette a rendes jogorvoslatok körét, az alapeljárásban, és a megismételt eljárásban hozott ítéletekkel szemben fellebbezést nyújtott be, sőt felülvizsgálati kérelmet, valamint több alkalommal perújítási kérelmet is előterjesztett. A megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezési és felülvizsgálati kérelmében azonban a felperes nem kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta el beszámítási kifogását és viszontkeresetét, indokolatlanul felezte meg a 25.000 forint használati díj követelését. Nem sérelmezte azt sem, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta a tájékoztatási kötelezettségét. A megismételt eljárásban hozott ítélet elleni fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a felperes követelése elévült, ezzel szemben öt viszontkeresete alapján elsődlegesen 2.700.000 forint, másodlagosan 1.578.884 forint megilleti. A felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet kamatszámításának kiindulási pontját kifogásolta, azt vitatta, hogy az érvénytelen szerződése esetén a szerződéskötés előtt fennálló helyzetet a bíróságnak hivatalból kell visszaállítania. Fellebbezéssel a kamatfizetés kezdő időpontját és mértékét támadta, fellebbezési kérelme nem érintette a 25.000 forint használati díjjal kapcsolatos számításait.

A Ptk. 349. § (1) bekezdése szerinti speciális feltétel nem a rendes jogorvoslat előterjesztésével teljesül, hanem azzal, ha a fél ezt a jogorvoslatot a döntés sérelmet okozó elemére kiterjedően és annak orvoslása céljából veszi igénybe, vagyis kára elhárítására alkalmas módon. A használati díj összegszerűsége tekintetében az igazságügyi szakvéleményben megállapított díj alkalmazása érdekében a felperes jogorvoslati kérelmet nem terjesztett elő.

A Pp. 7. § (2) bekezdése a perbeli eljárási jogok és kötelezettségek vonatkozásában írja elő a bíróság tájékoztatási kötelezettségét a jogi képviselő nélkül eljáró féllel szemben. Azt azonban a félnek kell eldöntenie, hogy milyen összegű követelést kíván érvényesíteni. A bíróság nem tájékoztathatja a feleket előzetesen arról, hogy milyen számítások alapján milyen döntésre számíthatnak. E körben tehát jogellenes magatartás nem állapítható meg az eljáró bíróság részéről.

A felperes nyilatkozatának téves értelmezésével kapcsolatban pedig az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a 2004. március 23. napján tartott tárgyalásról készült **ügyszámú** jegyzőkönyv 3. oldal 2. bekezdése szerint a bíróság kérdésére a tájékoztatást követően a felperes akként nyilatkozott, hogy nem a szakértői vélemény szerinti használati díj követelését, hanem összesen havi 25.000 forint követelését tartja fenn.

Alaptalan a felperes érvelése, miszerint a bíróság indokolatlanul alkalmazta a használati díj felezését. A felperes a **d.-i** 918/2 hrsz.-ú és a 917 hrsz.-ú ingatlanok tekintetében használati díj igényét összesen havi 25.000 forintban jelölte meg. A perben kirendelt szakértő is arra tekintettel határozta meg az ingatlanok után járó használati és bérleti díj összegét, hogy az ingatlanok együttesen funkcionálnak. A bíróságok a jogszabály által megengedett mérlegelés eredményeként hozták meg döntésüket.

A Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdése, valamint a 339. §-a szerinti kár megtérítésének feltételei konjunktív jellege folytán bármelyik feltétel hiánya a kereset elutasítását eredményezi. A felperes részben nem vette igénybe a fellebbezést, mint rendes jogorvoslatot, részben az alperes nem tanúsított jogellenes magatartást, ezért az elsőfokú bíróság a Ptk. 349. §-ára alapított 12.816.297 forint és kamatai iránti kereseti kérelmet elutasította.

Az eljárás elhúzódásából eredő, a Pp. 2. §-ára alapított 2.000.000 forint kárigénnyel kapcsolatban az alperes helyesen érvelt azzal, hogy a fenti törvényhely alapján kizárólag a 2003. július 1. napjától indult perekben állapítható meg kártérítés. A per alapjául szolgáló eljárás 2001. július 24. napján indult, az alapügyben hozott ítélet hatályon kívül helyezésére tekintettel az eljárás 2003. február 3. napján indult újra, amely tény a Pp. 2. §-ának alkalmazását kizárja.

A Ptk. 76. §-ában foglalt jogok megsértésére alapított kárigény alaptalan a jogellenes magatartás hiányában és a követelés Ptk. 324. §-a szerint elévülése okán. Az elévülés kezdő időpontja a sérelmezett perben hozott ítélet jogerőre emelkedésének 2005. július 28. napja. A felperes kereseti kérelmét pedig csak 2012. június 26. napján megtartott tárgyaláson, az elévülési határidőn túl terjesztette elő.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak részbeni megváltoztatását, az alperes kötelezését kérte bírósági jogkörben okozott kár megtérítése jogcímén 12.816.297 forint, ennek 2009. december 7. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére, továbbá közbenső ítélet meghozatalával annak megállapítását, hogy az alperes megsértette a felperes személyhez fűződő jogait, a Ptk. 76. §-ában foglalt testi épséget, az egészséget, valamint a becsületet és az emberi méltóságát. Fellebbezésében megismételte a kereseti kérelem ténybeli alapjaként előadott indokait. Kiemelte, hogy a Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdésében foglalt feltétel fennáll, mert a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható. A felperes fellebbezésében a per alapjául szolgáló perben hozott elsőfokú ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében a marasztalás teljes összegének mellőzését és a viszontkeresetének megfelelő döntés meghozatalát kérte. Fellebbezését a másodfokú eljárásban a 2005. június 27. napján kelt beadványában kiegészítette arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság csak elszámolt a felek között, az alkalmazott módszere azonban nem követhető, ezért nem megalapozott. A

kamatszámítások kezdő időpontja és a kamat összege kiszámításának módja is érthetetlen.

Álláspontja szerint fellebbezéssel támadta az elsőfokú bíróság érdemi döntését, a használati díjra vonatkozó rendelkezését, amelyet a másodfokú bíróságnak el kellett volna bírálnia. A másodfokú bíróság mind jogalapjában, mind összecszerülésében megváltoztatta az elsőfokú ítélet rendelkezését. A felperes ebből következően kimerítette a rendes jogorvoslat lehetőségét.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Költségigényt a felperessel szemben nem érvényesített.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság érdemben helytálló határozattal döntött a kereset elutasításáról, az ítélet tábla a döntés ténybeli és jogi indokaival is maradéktalanul egyetért.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben, hogy a felperes kártérítési igénye csak a Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdése alapján vizsgálható, mert a Pp. 2. § (1) bekezdésében foglalt jogelvek teljesítésének az elmulasztása esetén a fél méltányos elégtételt biztosító kártérítésre csak a 2003. július 1-je után indult perek kapcsán tarthat igényt. A Ptk. 76. §-ára alapított követelése pedig elévült a Ptk. 324. § (1) bekezdése és 326. § (1) bekezdése értelmében. A felperes nem is hivatkozott a Ptk. 327. § (1) bekezdésében felsorolt elévülést megszakító körülmények fennállására, ezért igénye a Ptk. 325. § (1) bekezdésére tekintettel bíróság előtt nem érvényesíthető.

Az elsőfokú bíróság az ítéletben megjelölt törvényhelyekre is figyelemmel, az egységes ítélkezési gyakorlat által kialakított elveknek megfelelően helyesen értelmezte és alkalmazta a Ptk. 349. §-ának rendelkezéseit. Bírósági jogkörben okozott kárról abban az esetben lehet szó, ha az az igazságszolgáltatás gyakorlásával okozati összefüggésben keletkezett, vagyis a bíróság feladatai teljesítése körében megvalósított, vagy elmulasztott tevékenységgel függ össze. Az előzményi iratok alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy a bírósági jogkörben okozott kártérítés különös feltétele, a rendes jogorvoslat megfelelő igénybevétele nem teljesült. Az elsőfokú ítélet okfejtésével egyezően, az alperes jogellenes eljárása sem állapítható meg, ami pedig a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti kártérítési felelősség egyik feltétele. Ebből következően kizárt, hogy a felperes saját ügyében hozott, a felülvizsgálati eljárásban hatályában fenntartott jogerős ítélet tartalma, az alperes kártérítési felelősségét megalapozná.

A Fővárosi Ítélet tábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét - a helyes indokokra visszautalással - a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az Ítélet tábla a másodfokú perköltség és a fellebbezési illeték viseléséről a Pp. 239. §-a szerint irányadó Pp. 79. § (1) bekezdése, a Pp. 84. § (1) bekezdés a) pontja, az Itv. 56. § (1) bekezdése, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és a 14. §-a alapján határozott.

Budapest, 2014. február 4.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelél:
Szirmai Nikoletta
bíróági ügyintéző